

นายพร
วิรัตน์
จักขนา
John
ประจวบ
อภัย
จ

เรื่องเสร็จที่ ../...

1095/0000

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การจัดเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบตามพระราชบัญญัติส่งเสริม
การพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

กรมพัฒนาฝีมือแรงงานได้มีหนังสือ ที่ รง ๐๔๑๑/๐๔๙๓๖ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยจะมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป) ซึ่งเป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ทั้งนี้ มีประเด็นข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ตามมาตรา ๒๓ กำหนดให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจัดให้มีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน และมาตรา ๒๔ กำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้ขออนุญาตต่อนายทะเบียน (ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานซึ่งไม่ใช่กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน) โดยมาตรา ๒๕ กำหนดให้การดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ให้เรียกเก็บค่าทดสอบจากผู้เข้ารับการทดสอบได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานประกาศกำหนด

๒. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางทำหน้าที่จัดให้มีการประเมินและออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถและกำหนดให้หน่วยงานของรัฐอื่นซึ่งไม่ใช่กรมพัฒนาฝีมือแรงงานที่ประสงค์จะเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน (มาตรา ๒๖/๗) โดยกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ซึ่งเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง และศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๖/๑๓

๓. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๒๗ วรรคสอง (๓/๑) กำหนดให้ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้ตกเป็นของกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/๑๐
คณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ลงวันที่ 30 มี.ย. ๕๘

ซึ่งสำนักงาน

๔. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๓๙ (๘) กำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานมีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานและศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)

๕. ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามมาตรา ๒๔ และศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐ ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและบริหารงาน ตลอดจนค่าธรรมเนียมในการขอให้นายทะเบียนรับรองเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ซึ่งหากคำว่า “ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้” ตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง (๓/๑) หมายความว่ารวมถึงค่าธรรมเนียมที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการประเมิน และค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานที่ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามมาตรา ๒๔ ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐและเอกชนเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการทดสอบดังกล่าว และต้องนำส่งเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน จะทำให้ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามมาตรา ๒๔ และศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ดังกล่าว ไม่มีรายได้ที่จะนำมาใช้ในการบริหารจัดการต่าง ๆ และจะทำให้ไม่มีหน่วยงานใดหรือผู้ใดมาขอจัดตั้งเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) และศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามมาตรา ๒๔ ต่อไป

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวกรมพัฒนาฝีมือแรงงานขอหารือว่า คำว่า “ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้” ตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง (๓/๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ หมายความว่ารวมถึงค่าธรรมเนียมที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการประเมิน และค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานที่ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานทั้งภาครัฐและเอกชนตามมาตรา ๒๔ เรียกเก็บจากผู้เข้ารับการทดสอบด้วยหรือไม่ และจะต้องนำส่งเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานด้วยหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยมีผู้แทนกระทรวงแรงงาน (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า กรมพัฒนาฝีมือแรงงานได้เสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบประกาศสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณสุขหรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถซึ่งต้องดำเนินการโดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถใน ๓ สาขาอาชีพ ได้แก่ ช่างไฟฟ้าในอาคาร ช่างไฟฟ้านอกอาคาร และช่างไฟฟ้าอุตสาหกรรม และเมื่อประกาศใช้บังคับแล้วจะมีบทเฉพาะกาลกำหนดให้บุคคลในสาขาอาชีพดังกล่าวต้องประเมินความรู้ความสามารถภายในเวลา ๑ ปี ซึ่งผู้ขอรับการประเมินต้องผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานโดยถือเป็นหลักเกณฑ์ประกอบการพิจารณาการประเมินความรู้ความสามารถด้วย

ตามข้อหาหรือดังกล่าว มีความเห็นว่า มาตรา ๒๗^๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้จัดตั้งกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานขึ้นในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้จ่ายเป็นทุนหมุนเวียนเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน และมาตรา ๒๗ วรรคสอง (๓/๑) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้เงินกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานประกอบด้วย “ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้” เงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บดังกล่าวจึงเป็นเงินของกองทุนตามที่กฎหมายกำหนดไว้

กรณีตามปัญหามีประเด็นต้องพิจารณาว่า ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ หมายความว่ารวมถึงค่าธรรมเนียมที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔^๒(๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการประเมินตามมาตรา ๒๖/๑๓^๓ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

มาตรา ๒๗ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน” ในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินที่โอนมาจากเงินกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี และดำเนินการบริหารกองทุนตามระเบียบกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมว่าด้วยกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๓) เงินสมทบที่ผู้ประกอบการส่งเข้ากองทุน

(๓/๑) ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) เงินและหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้กองทุน

(๕) ดอกผลหรือผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน

(๖) เงินและหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของกองทุนนอกจาก (๑) ถึง (๕) ที่กองทุนได้รับไม่ว่ากรณีใด

เงินของกองทุนไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

การรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการบริหารกองทุน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เก็บรักษาเงินกองทุน และดำเนินการเบิกจ่ายเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๖/๔ ให้มีศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ดังต่อไปนี้

(๑) กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน เป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง

(๒) องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานของรัฐตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนดที่ได้รับการรับรองจากนายทะเบียนให้เป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ

มาตรา ๒๖/๑๓ ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางและศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นองค์กรอาชีพอาจเรียกเก็บค่าบริการจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ไม่เกินอัตราที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ และค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานที่ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานทั้งภาครัฐและเอกชนเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการทดสอบตามมาตรา ๒๕^๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ด้วยหรือไม่ และจะต้องนำส่งเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานหรือไม่ อย่างไร เห็นว่า กรณีการจัดเก็บค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน นั้น มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานเรียกเก็บค่าทดสอบจากผู้เข้ารับการทดสอบได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวใช้ถ้อยคำโดยรวมว่า “ค่าทดสอบ” โดยมีได้แบ่งแยกเงินค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานของศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานที่เป็นหน่วยงานของรัฐแตกต่างไปจากศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานของเอกชน ดังนั้น เงินค่าทดสอบตามพระราชบัญญัตินี้จึงหมายความรวมถึงค่าทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานที่ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนดำเนินการ

สำหรับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้เข้ารับการประเมิน มาตรา ๒๖/๑๓^๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางและศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ ส่วนศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นองค์กรอาชีพอาจเรียกเก็บค่าบริการจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ ดังนั้น เฉพาะเงินค่าธรรมเนียมที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางหรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐเรียกเก็บจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถเท่านั้นที่อยู่ในความหมายของค่าธรรมเนียมที่จัดเก็บได้ตามกฎหมาย แต่ไม่รวมถึงค่าบริการที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นองค์กรอาชีพเรียกเก็บ

สำหรับการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน เห็นว่า มาตรา ๒๗^๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดว่าเงินกองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินใดบ้าง ซึ่งบัญญัติไว้ใน (๓/๑) ว่าค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งถ้อยคำในอนุมาตรานี้ไม่ได้บัญญัติว่าเป็นค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานจัดเก็บจากผู้ประเมินหรือผู้ทดสอบอันแตกต่างกับอนุมาตราอื่น เช่น (๒) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้ หรือ (๓) เงินสมทบที่ผู้ประกอบการส่งเข้ากองทุน หรือ (๔) เงินและหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้กองทุน

^๕ มาตรา ๒๕ ในการดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ให้เรียกเก็บค่าทดสอบจากผู้เข้ารับการทดสอบได้ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

ดังนั้น “เงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้” ตามที่บัญญัติไว้ใน (๓/๑) ของมาตรา ๒๗^๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงหมายถึงเงินที่กองทุนเรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบจากศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ซึ่งการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบนั้น ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานสามารถหักจำนวนเงินอันเป็นค่าใช้จ่ายของการดำเนินการออกก่อนการนำส่งเงินให้แก่กองทุน บทบัญญัติ (๓/๑) จึงมิได้เป็นบทบัญญัติบังคับให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานต้องส่งเงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบเต็มตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานให้แก่กองทุน และเพื่อให้การส่งเงินเข้ากองทุนในกรณีนี้เป็นไปอย่างมีหลักเกณฑ์ คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานจึงต้องอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์การรับเงินค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบจากผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐและเอกชนตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางหรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๒๖/๑๓^๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อกำหนดจำนวนเงินที่จะจัดเก็บเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานได้หลังจากที่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชนนั้นได้หักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สำหรับการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ประสงค์ให้หน่วยงานของรัฐอื่นที่ไม่ใช่กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และหน่วยงานเอกชนเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานหรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถด้วย

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) มีข้อสังเกตว่า การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานและการขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถควรดำเนินการแยกออกจากกันเป็นคนละกรณี แต่อาจนำวิธีการทดสอบตามมาตรฐานฝีมือแรงงานหรือใบผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ประกอบการประเมินเพื่อขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้

(นายดิษฐ์ โทตระกูลเกียรติ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๘

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๘โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น